

Aegidius

časopis farnosti svatého Jiljí

www.jirkov.farnost.cz

pro Jirkov a okolí, březen 2011 (č.79)

Postní předsevzetí:

**Tři věci ovládej -
Své nálady, jazyk, chování**

**Tři věci posiluj -
Odvahu, laskavost, vlídnost**

**O tři věci usiluj -
O zdraví, veselou mysl, dobré přátele**

**Tři věci se chraň -
Tvrdomi srdce, přecitlivělosti, nevděčnosti**

**Tři věci obdivuj -
Přírodu, děti, staré lidi**

**Tři věci rozdávej -
Almužnu, útěchu, pochvalu druhým**

Pozvánky na březem:

- * Mše na Květnově jsou 1. a 3. sobotu v měsíci v 14 h. (jarní pouť bude 7.5.)
- * V neděli 13.3. bude udělován **popelce** pro ty, kteří nemohli ve středu.
- * Každý pátek v 17:00 hod. je mše svatá a po ní následuje **Křížová cesta**.
- * Mše svaté v Jirkově jsou kromě neděle a pátku v kapli na faře.
- * Oblečení, příp. jiné věci do Farní Charity je možné přinést po tel. domluvě: 474659460
- * „Vikariátní mše svatá“ v Jirkově bude 14.4. v 9:30 hod. v kostele sv. Jiljí.

Stalo se:

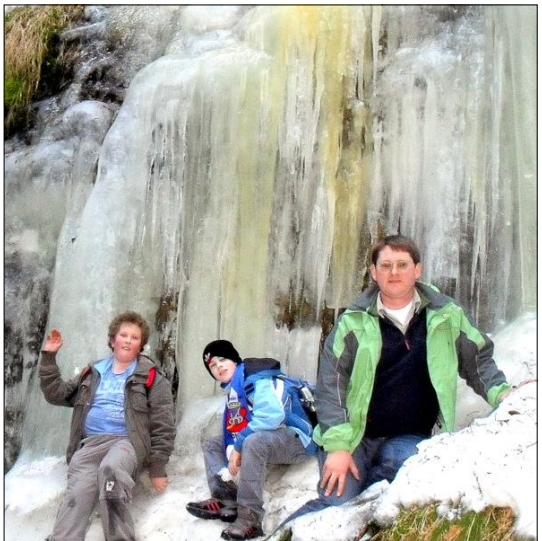
Vikariátní setkání kněží se konalo v Chomutově. Mši svatou vedl vikář krušnohorský a nově též čestný kanovník litoměřický - otec Řehoř z Litvínova. Na fotografii je též bohoslovec Štěpán Smolen, studující za naši diecézi. Foto: Peklo

JAK JSME PŘE/PROŽILI TÁBOR

P.Mirek

Jarní prázdniny nás zaskočily zimním počasím, jak už to většinou bývá. Spolu s dětmi jsme si více užili ledu a sněhu, klouzání a koulování než opalování na slunci - ale, i to bylo - na nekončících sněhových pláních, když jsme si připadali jako Amundsen při dobývání severního pólu. Sluníčko a zima a k tomu třetí bod - denní mše svatá.

Po mši v poutním kostelíku Panny Marie Sněžné. (obr.) Když jsme si rozdali úplně všechny na čísla, zjistili jsme, že je nás 18. Od nejstarších (já a otec Alois) až po nejmladší Stázku a Tomáše,

ktejž ještě před spaním potřeboval pustit jeden díl Krtečka. (Ovšem, nedíval se sám...) S pomocí doprovodného vozidla jsme i s nejmenšími členy naší party zdolávali spoustu kilometrů po krásném okolí Sněžné. Děti nachodily v průměru 11 km denně! Před jejich výkonem opravdu smekám. Při delších etapách nám pomáhala rozptýlit se Mája, která měla vždy po ruce nějaké hry nebo aspoň koulování. Ovšem hlavním byl vždy cíl - a zde uvádím jejich přehled: zřícenina hradu Krásný Buk, Kyjovské údolí a ledopády, skalní hrad Kyjov, rozhledna Mikulášovice, německé Sebnitz, Dolní Poustevna, dům Českého Švýcarska v Krásné Lípě, rozhledna na Vlčí hoře, Verunčín pramen, pramen řeky Křínice, větrný mlýn Světlík, kozi farma Žořín, zámek ve Šluknově (nejsevernější město ČR), poutní místo Filipov (Jířikov), kapucínská Loreta v Rumburku a bazén tamtéž. Některá

z těchto míst mají i svou turistickou známku. Každý den jsme měli tzv. Heslo na den, duchovní citát. Když musela Mája odjet kvůli škole dřív, zůstala zábava na nás farářích. Naštěstí měl otec Alois v zásobě geniální hru „Chcete být bibliionářem?“ a já zase vedl kurz vaření. Jen co umím, totiž - topinky s česnekem a krupičná kaše. Překvapil mě velký zájem, zvláště o míchání kaše, snad proto, že to bylo po více dnech jiné jídlo, než chleba s paštikou.. Vaření večere zaujalo mnohé, nicméně Lojzova hra si získala úplně všechny. Po vzoru slavnější hry s moderátorem Čechem, jsme si prošli naše znalosti - ohledně Bible a křesťanství. Nápomocí byly tradiční - „přítel na telefonu“, „50-50“ a „náповěda publika“ a ceny vyjádřené ve sladkostech. Této hře ještě i po cestě domů ve vlaku propadla chomutovská děvčata. Nezbyvá, než abychom vymysleli novou sadu otázek! Oblíbené hry byly i „Městečko Palermo“ a „Jsem sardel“. Dlouho očekávaná byla stezka odvahy na místní hřbitov, starší se na ni těšili, mladší už méně. Poděkování patří německo-české sestře z řádu sv.Bonifáce, která nás provedla bazilikou ve Filipově. *(Časem bude z tábora na „youtube dvoulety“ umístěno video.)*

Loreta - domek P.Marie

Jaký je váš životní příběh?

Dar, kterého se mi dostalo v letadle to pondělí ráno, je tentýž dar, kterého se jiným lidem dostává v kostelní lavici v neděli ráno nebo při setkání Anonymních alkoholiků někdy ve středu večer, po propuštění z práce nebo po úzkostné noci na pohotovosti. Je to dar opravdového poznání sebe sama. Vědět, kdo jsem, je zásadní pro to, aby se z konverze stala proměna. Když spadnou všechny masky, když se cíl být „dobrým člověkem“ zdá být nedosažitelný, když jediné, co vám zůstane, je to, kdo doopravdy jste, potom můžete začít být tím člověkem, jakým vás Bůh chce mít. Ale co to znamená v praxi?

Můj životní příběh je jiný než váš, ale ne příliš. V podrobnostech se liší, ale můj příběh, stejně jako váš, je příběhem z Písma. Bůh mě stvořil a já jsem zhřešil. Potom jsem musel být dostatečně pokorný, abych si to přiznal, abych prosil o odpuštění a nepokračoval v tom dál, ale obrátil se k němu.

Bůh vás stvořil a vy jste zhřešili. Jak pokračuje vaše další cesta? Nenechte se nachytat a nemyslete si, že skončit s nějakým chováním znamená milovat Boha. Přiznejte si, kde jste, a popřemýšlejte o tom, kde nejste.

Na cestě : znovu ...i poprvé

Podívejme se na člověka, který má za sebou stejnou zkušenost. Když při mši slyšíme příběh svatého Pavla, máme bohužel sklon úplně vypnout...

...Šavel byl zbožný Žid, kterému se dostalo skvělého vzdělání. Byl silný, vášnivý, charismatický a rozhořčený. Díky své energii a schopnostem by se v dnešní Americe dostal až na vrchol společenského žebříčku. Do třiceti by byl na titulní straně prestižního časopisu a všichni by ho považovali za vycházející hvězdu.

Když se Šavel setkal s Bohem tváří v tvář, jeho život se změnil. Z vycházející hvězdy byl najednou outsider. Krásné je, že Bůh jednal před očima dalších lidí. Šavlovi průvodci tak nemohli mít pochyb a Šavel se zase nemohl na nic vymlouvat. ...to nešlo „nějak vysvětlit“. Šavel byl pokořený, zlomený a doslova oslepený, potřeboval pomoc, čas a změnu pohledu

Tyto tři dny Šavel určitě zažil opravdový ořes... Z pohledu světa byl sice slepý, ale ve skutečnosti viděl poprvé úplně jasně. Neviděl nic kolem sebe, a tak se musel dívat dovnitř. ...

...Cesta od hlavy k srdci je ta nejtěžší, kterou kdy musíme ujit. Když šel dál po své cestě, dorazil do Damašku. Potom se ale vydal na mnohem těžší cestu – do svého nitra. Na tuto cestu jste zváni i vy. Také vy máte zkušenost s Božím voláním. Možná není tak oslňující jako Pavlovo, ale podstata tohoto setkání a Boží důvody jsou stejné – pomoci vám Boha poznat a sloužit mu...

... Možná si říkáte, že jste příliš velký hříšník na to, aby vás Bůh mohl k něčemu použít. Jste vedle. Možná si říkáte, že kdybyste se setkal s Kristem tváří v tvář a slyšel jeho hlas, taky byste se změnil. Copak jeho hlas neslyšíte? Neslyšíte jeho hlas v Písmu? Nedostáváte Tělo Kristovo každou neděli? O co důvěrnější by to ještě mělo být? Setkáváte se s Kristem plněji a příměji, než jak se s ním setkal Šavel. To setkání mu změnilo celý život, udělalo z něj hlasatele Slova, který strávil zbytek života učením, modlitbou a kázáním, ačkoliv zažil ztroskotání na moři, byl kamenován, bičován, trestán holí, vězněn a často hleděl tváří v tvář smrti.

Jak změnilo svět vaše setkání s Kristem?...Ano, já jsem na tom podobně. Nenechme se tím ale zdeptat.

Prosme o milost, abychom se nejdřív změnili sami a potom měnili i své okolí.

Vybráno z knihy **Crash test - Narazit na Boží lásku**, Mark Hart – KNA, **kteřá je i v naší farní knihovně!!!**

Křest knížete Bořivoje aneb proč se dnes tak rozmohly rauty

(podle glosy Petra Hudce)

Přijměte pozvání k malému nahlédnutí do velehradské baziliky. Dvě boční kaple jsou zasvěcené sv. Cyrilu a Metoději. V kapli sv. Cyrila se nachází na boční stěně freska zachycující legendární vyprávění o hostině na dvoře moravského panovníka, krále Svatopluka. Na ni byl pozván i přemyslovský kníže Bořivoj, který tehdy ještě nebyl pokřtěn, a tak prý musel sedět podle tehdejších zvyklostí na zemi jako pohan. Svátý Metoděj mu tehdy řekl: „Jaká běda, ty, muž tak vynikající, a nestydíš se, žes vyhoštěn ze sedadel knížecích, ačkoliv sám také vévodskou moc a hodnost máš, ale raději chceš pro hanebnou modloslužbu s pasáky sviní na zemi sedět?“

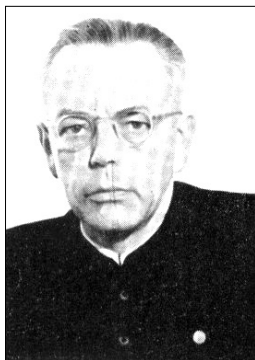
Jak by to dopadlo dnes, kdybychom se snažili aplikovat středověké pravidlo, že pokřtěný nesmí zasednout s nepokřtěným? Stolovala by značná část společnosti na zemi, nebo by žila křesťanská menšina v ghetu? Jistě by se řešení našlo, respektive už je jako preventiva: při společenských událostech se korzuje s talířkem ve stoje, a tak jsme vlastně „připravení“.

Na knížete Bořivoje každopádně vyřčená slova zapůsobila, o čemž svědčí hlavní oltářní obraz v protější kapli sv. Metoděje. Zde je zachycen křest knížete Bořivoje sv. Metodějem: „Druhého dne poučil vévodu i s jeho třiceti průvodci o základech víry, a když podle obyčeje vykonali obřad postu, obrodil je posvátným pramenem křtu.“ Pokud bychom nad takovým ukrácením doby katechumenátu pozvedali obočí, je nutné dodat, že společně s Bořivojem se do Čech vrátil kněz, který měl Bořivoje „doučovat ve víře“.

Podstata svědectví těchto legendárních vyprávění ovšem tkví v něčem zcela jiném a je zde třeba číst mezi řádky: Naše kultura je vystavěna na křesťanských základech. První písmeno abecedy vytvořené sv. Konstantinem mělo tvar kříže. První naše literatura byla náboženská. Takto to vyjádřil zesnulý kardinál T. Špidlík: „Základní problém náboženské literatury bývá u národů většinou tento: Jak dát duchovní výraz slovům vzatým z profánního prostředí? U nás je to v jistém slova smyslu vyřešeno už od počátku, protože naše první literatura byla posvátná, ta světská přišla ke slovu až později.“

Profesor Piťha nekompromisně říká, že buď Evropa bude křesťanskou anebo nebude. Odkaz soluňských bratří je v této souvislosti velkým impulzem.

Jako k tehdejší Moravě se dnes oči upírají k celé Evropě. Ta by měla být mostem smíření. Na scénu světa vystupují nové národy Asie, Afriky, Jižní Ameriky a ptají se, které hodnoty z tisícileté kultury evropské mají zůstat dědictvím pro nový svět. Není snad příhodná doba, abychom k vytvoření křesťanské identity Evropy přispěli právě dnes i my?

P.Otto Rechner, kaplan v Jirkově

P.Mirek

Jak jsem psal v jednom z minulých čísel, hledal jsem informace o dvou posledních německých kněžích, kteří žili na faře v Jirkově v době odsunu. Děkan Eduard Buder zemřel 17.4.1961 a má udržovaný hrob v Künzelsau (viz foto na našem webu). Kaplan Otto Rechner působil na jiném místě, 100 km jižněji, v Eislingen. Z diecézních přehledů víme, že se Otto Rechner narodil ve Vroutku u Podbořan v roce 1899 rodičům Antonínovi a Emilii. V letech 1932—1946 byl kaplanem v Jirkově.

Z Jirkova odešel do Eislingen, jak vzpomíná Siegfried Riedmüller, dnes trvalý jáhen. Více už z jeho e-mailu:

„Pozdrav Pán Bůh, vážený pane Dvouletý!

Já sám jsem ročník 1940 a vzpomínám si ještě na hodiny náboženství a na jeho mše svaté. On nastoupil sem ke sv. Markovi na kaplanské místo a vyzařovala z něho velmi lidská dobrosrdečná povaha. Mně a mým mladším spolužákům tehdy ve vyučování (bylo to asi ve 4.třídě) přibližoval víru v Boha srozumitelným způsobem. A to bylo pro nás velmi cenné. Tento výrok od něho mám ještě v paměti. Jedná se o věčný život u Boha po pozemské smrti. My děti jsme si pořádně nemohli představit co „věčnost“ znamená. Kaplan Rechner ukázal na hory, které jsme mohli vidět ze školních oken a řekl: „Tyto hory jsou zde věčně. Proč by potom nemohl být člověk u Boha věčně?“ Skrze hodiny katechismu jsme poznávali, co pro nás pan kaplan znamená a co v něm máme. Také u tehdejší starší generace byly na základě jeho životní víry jeho bohoslužby oblíbené. I dnes si mnozí kolegové vzpomenu na jeho pozitivní přístup k víře. Jeho byt byl v Eislingen, Königstrasse 62, byl to obecní kostelní byt, který dodnes patří jednomu faráři, který je tam ubytován na duchovním odpočinku. Byl na duchovních cvičeních ve Stuttgartu—Hohenhaim, tam utrpěl mrtvici. V tomto stavu zemřel 17.listopadu 1955. Jeho rakev byla vystavena v kostele a my chlapani jsme drželi při ní čestnou stráž. Jeho pohřeb se konal 22.listopadu při velké účasti obce na hřbitově v Eislingen Nord. Jeho hrob byl před několika lety odstraněn - zrušen. Setrávám se srdečným pozdravem a přeji Vám Boží požehnání.“

Tajemství bytí v církvi – Ctírad V.Pospíšil – Perspektivy KT

Devadesát tisíc Rakušanů opustilo během minulého roku katolickou církev. To je stručný obsah reportáže České televize na počátku tohoto roku...Postarší pán se reportérům svěřil, že nechce zemřít jako deformovaný člověk. Církev prý lidi neuspokojuje. V pozadí jsou reakce na pedofilní aféry.

Jako kluk jsem měl opravdu štěstí na kněze, kterým jsem ministroval. Byli to skvělí lidé: otec Komorouš blahé paměti, otec Cyril Kadlec, otec Řehoř Mareček. Dodnes je nosím v srdci. Vzpomínám si ale také na slova mé maminky: „Do kostela nesmíš chodit jenom proto, že pan farář je bezvadný člověk, to by bylo špatně, tam přece chodíme kvůli Pánu Ježíši.“ Oč prostší, o to hlubší je tato moudrost. Církev není zájmová organizace, kterou si člověk sám vybírá. Ježíš říkal apoštolům: „Ne vy jste si vyvolili mne, ale já vás.“ V církvi člověk přece není proto, že je mu tam fajn a že jsou uspokojovány jeho náboženské „potřeby“. Leccos v církvi není po její lidské stránce zrovna ideální, řada věcí člověka bolí, ba dokonce vyložene štve. Jenomže v církvi nejsme kvůli lidem, nýbrž kvůli Bohu a Kristu.

Lidé často kladou otázku, co jim církev dává. Navzdory mediálním masáží všeho druhu je toho pořád nesmírně mnoho: Boží slovo, křest, eucharistie a ostatní svátosti, posvátná pravda víry, pravý obraz trojjediného Boha, pravý obraz člověka, cesta svobody, nezměrné charitní dílo, gigantický a zdaleka nedoceňovaný kulturní odkaz. Je zde také mnoho lidského, spousta slabosti. Tak to ale je v tomto světě přece všude. Chci-li mít podíl na pozitivích nějakého podniku, musím umět snést i jeho ztráty. To vám řekne každý dobrý podnikatel. Konečně je třeba, abychom si uvědomili, že se nesmíme ptát jenom v tom smyslu, co mi církev přináší, ale také co já dávám církvi. Když se ve vztahu jedna strana ptá pouze na to, co jí to vynáší, tam se vztah nevyhnutelně blíží ke krachu. Co církvi vlastně dávám já? Co do ní vnáším? Jsem opravdu já ten bezchybný, dokonalý, svatý, který společenství nezatěžuje svými chybami, slabostmi, nešvary, sobectvím, sebestředností? Každý, kdo je z pravdy, musí při pohledu do svého nitra pokorně zmlknout, ať už je to papež, biskup nebo prostíká babička. Náprava a reforma začíná ne vytahováním třísek z očí těch druhých, ale trámů z vlastního oka.

Nepřítel spásy lidského rodu se rád představuje jako anděl světla. Vybízí nás k falešnému moralizování na účet těch druhých. Po hříchu v ráji muž ukazuje na ženu, žena na hada, ale nikdo nehledí do svého nitra a neřekne: „Já jsem udělal chybu.“ Je velmi snadné a nezralé odejít a považovat se za spravedlivého mezi námi. Tajemství církve totiž stojí především na nepochopitelné, ba šílené lásce k hříšníkům, k zoufalcům, kteří nevědí kudy kam.

Právě tohle je velkolepé poselství kříže. Nebudme pokrytci, farizeji, my totiž nejsme víc než oni celníci a ony nevěstky, které zasáhla radostná zvěst. Navzdory naší bídě nás Otec pořád miluje. Nepředkládáme světu zákonickou karikaturu svatosti. Svatost je totiž vyzářování Boží slávy v životě slabých a obyčejných lidí. Nesme břemena jedni druhých a tak naplňujeme zákon Kristův. Nesedejme na lep těm, kdo záměrně komolí podstatu naší víry. Nenechme si namluvit, že v církvi musí být všechno absolutně dokonalé, a nepředstírejme, že to tak je. Nikdy nebylo, není a nebude. Josef Zvěřina ve své knize *Odvaha být církvi* říká: „Největším tajemstvím pro nás je zlo v církvi... Kdo toto tajemství neprožil, ví o církvi málo“.

Jsme jenom slabí lidé, ale právě tam, kde se rozmohl hřích a bída, tam se také rozhojnila bezbřehá milost našeho Pána. Brány pekelné ji nepřemohou, nepřemohou ani naši víru, pokud se ovšem nenecháme odloučit od oné šílené lásky, která nezavírá náruč ani tehdy, když jí svět do srdce vráží kopí své prohnané licoměrnosti. Pokud cítíme i my onu bolest, pak si buďme jisti, že kráčíme cestou vedoucí k neskonale slávě vzkříšení. A co jiného by mělo stát za to !? Když Ježíš odmítl uspokojovat tužby zástupců a velmi mnozí ho opustili, v naprosté svobodě a zřejmě také s úsměvem se obrátil na své učedníky: „I vy chcete odejít?“ Peter, člověk slabý, mu pokorně odvětil: „Pane, ke komu bychom šli? Ty máš slova věčného života. A my jsme uvěřili a poznali, že ty jsi ten Svatý Boží.“

(mírně kráceno)

Misionářem mezi divochy

Rozhovor s Bratrem Davidem, převorem v Bordeaux

Jak jste se stal dominikánem? A poznal jste bratry už u vás na Martiniku?

Ne, přesněji řečeno, na Martiniku jsem poznal sestry dominikánky, jejichž kongregace byla založena hned po skončení otrokářství. A právě k těmto sestrám jsem od tří let chodil do školy a zůstal jsem u nich na škole až do mých patnácti let. Zůstal jsem s nimi v kontaktu ale i potom, což nám vydrželo až do dneška. No a právě u nich jsem poznal dominikány.

Takže už víme, jak jste poznal řád, ale jak jste se stal dominikánem?

Vůbec jsem se necítil být povoláný být diecézním knězem, ani mnichem, i když jsem navštěvoval benediktýnské mnichy na Martiniku a byl jsem velice aktivní v místní církvi. A pak jednoho dne, jako každý rok, jsem se vydal na pouť do Lurd, kde jsem potkal jednoho dominikánského bratra a toho bratra jsem požádal, jestli bych mohl jet s ním do jeho konventu v Toulouse na duchovní cvičení. A když jsem pak přijel do Toulouse, okamžitě jsem v kostele pocítil, že jsem povoláný stát se knězem, řeholníkem – dominikánem – a také misionářem mezi divochy, to znamená ve Francii (smích).

Takže jsem po několika měsících pravidelných návštěv v konventu opustil svou rodinu, svou vlast, svou práci a vstoupil jsem do noviciátu bratří kazatelů v konventu v Marseille.

Stýská se vám někdy po vlasti?

Nikdy.

Jak je to možné?

Protože moje vlast je ve mně, takže mi nechybí a taky protože jsem skutečně misionář a navíc se občas vracím na Martinik.

Když se u nás řekne Martinik, tak se nám okamžitě vybaví banány a karibské pláže. Vypadá to opravdu takhle na Martiniku?

Ano, přesně tak, jen si k tomu ještě přidejte hodně katolíků, hodně křesťanů, je to země opravdu hluboce věřící, i když tak jako ve všech kulturách jsou zde oblasti temnoty, ale každopádně je tu víra součástí každodenního života lidí.

Když se vrátíme o několik let zpátky, vy jste byl prvním magistrem českých bratří studentů, kteří přijeli na studia do Boreaux: jaké byly začátky pobytu našich bratří ve Francii?

Velice komické, už jen svým příjezdem, bratři přijeli ráno a my jsme je očekávali až další den. Přijela tenkrát čtveřice bratří, z nichž Lukáš mluvil trochu francouzsky, ostatní byli schopni stěžít něco vykókat a myslím, že jsem byl první černocho, kterého ve svém životě viděli (smích).

Osobně vůbec neznám východní Evropu a tak jsem například zjistil, že Česko je ve střední Evropě (smích), což je jenom malá nuance pro mne, který pocházím z Martiniku. Občas, když si chci vystřelit z českých bratří, tak říkám, že není žádný rozdíl mezi Českem a Čečenskem. No a díky jejich reakcím jsem pochopil, že je mezi nimi obrovský rozdíl a že to vůbec není to samé (smích). Stejně jako pro ně je to i pro nás úžasná možnost uvědomit si mezinárodní dimenzi řádu svatého Dominika, který je skutečně velkou světovou rodinou.

Rozumíte nám alespoň něco, když spolu mluvíme česky?

Vůbec ne, skutečně ani slovo. Jednou, když bratři hráli na kytaru a zpívali a vyprávěli si, jen jsem poslouchal a občas mi něco vysvětlili, abych věděl, proč se smějí. A také mě naučili jednu písničku. *Prší, prší, jen se leje...* Vůbec nevím, co ta slova znamenají, vím jen, že je to něco o dešti.

Co přinesl pobyt českých bratří komunitě?

Je pravda, že začátek je pro ně těžký, přijít do kontaktu s jiným způsobem slavení liturgie, který vychází z jiné tradice, osvojit si jazyk... potřebovali čas, aby se se vším novým sžili.

Většinou je to až druhý rok, kdy začínají studenti dávat a čeští bratři toho přinesli strašně moc. Jen jeden příklad: když jsem byl magistrem, tak jsme měli jednoho starého a úctyhodného otce, který byl exegetou a převorem na hodně místech. A tento starý otec, kterému bylo již dvaadevadesát let, mohl umřít u nás v konventě, a to především díky českým bratřím, kteří se velice oddali této službě. Samozřejmě nebyli sami, ale je pravda, že právě díky nim jsme nemuseli poslat našeho otce do specializovaného zdravotnického zařízení. A takových detailů je spousta, i když toto vlastně není detail. Bylo to od nich opravdu velice hezké. A vůbec všichni bratři, kteří tudy prošli, přinesli své vědomosti, schopnosti a bratrskou lásku.

Chtěl by jste něco vzkázat našim čtenářům?

Chtěl bych jim říct, že jim všichni žehnáme z celého srdce, i když je neznáme osobně. A moc je prosím, aby se nezapomínali modlit za povolání v Česku, protože mladí, kteří sem přišli, jsou lidé opravdu velké kvality. I když ne všichni zůstali v řádu, tak nám všichni hodně přinesli. A tak mohou být hrdí na své modlitby a je třeba, aby v nich pokračovali, aby u vás bylo hodně povolání.

Rozmlouval fr. Hyacint – kráceno – další na <http://amiculum.op.cz>

Kněžské svěcení mého bratra a kapucína Mgr. Vojtěcha Drahomíra Dvouletého se konalo 12.2. 2011 v Brně. Do místa svěcení – katedrály svatých Petra a Pavla na tzv. Petrově se sešlo mnoho jeho známých, sousedů z Boršic, příbuzných a bratří kapucínů. Naplněná katedrála zbožně sledovala obřad svěcení, který vedl také kapucín, biskup Jiří Paďour (v současnosti biskupem v Českých Budějovicích). Při obřadu sám kandidát v jeden okamžik leží v prostraci - to znamená naprostou odevzdanost Bohu. Dále se nad kandidátem, který klečí, modlí nejen biskup, ale postupně všichni přítomní kněží. Stejně jako po vysvěcení je určeno pozdravení pokoje jen kandidátovi a ostatním kněžím. Toto symbolizuje jednotu celého kněžského společenství. A jak jsem si při obřadech uvědomil, tato kněžská svátost, kterou nám Bůh oběma udělil, z nás činí podruhé bratry. S Jožinem a Lukášem jsem bratrem jednou, s Vojtěchem hned dvakrát. A taky jsem rád, že mi někdo už pomůže se sloužením mešních obětí za všechny naše příbuzné, kteří o to vždy velmi stáli. Při té tak trochu rodinné oslavě jsem si uvědomil, že Bůh proměňuje základní lidské vztahy a výsledkem není vyvýšení rodiny Dvouletých, nýbrž vyvýšení Boží milosti, která zde působí o to víc ke službě křesťanskému společenství. To ať se bráchovi daří. Přeje bratr Miroslav.

Primiční mše v kostele kapucínů, 13.2.2011, Brno.

